20/10/2019

Αφιέρωμα στον νέον Άγιον της Εκκλησίας μας

/ Επικαιρότητα

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ, ΠΡΙΝ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ, ΣΤΑ 21 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΟΥ (27 Φεβρουαρίου 1998 – 27 Φεβρουαρίου 2019), ο οποίος, πλέον, καθώς ανηγγέλθη δια στόματος του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου, κ.κ. Βαρθολομαίου, (Άγιον Όρος – 20 Οκτωβρίου 2019) αναμένεται να ενταχθεί και επισήμως στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας μας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”:

Δε φαντάζονταν ο Ευάγγελος, ο μετέπειτα «χαρισματούχος υποτακτικός», ότι κάτι που του συνέβη όταν ήταν ακόμη μαθητής, θα εμπερικλείει ως περιστατικό ολόκληρο το υπόλοιπο του βίου του, ο οποίος χαρακτηρίστηκε από την άκρα αφοσίωση του στην καλλιέργεια της αρετής της υπακοής και στο ψαλίδισμα του ιδίου θελήματος.

Κάποτε, ως μαθητής, δυσαρέστησε τη μητέρα του, πριν φύγει για το σχολείο, οπότε, κάνοντας πρακτική ανυπακοή, άρπαξε την τσάντα του και πήγε κατόπιν στο μάθημα, όπου ξεκινώντας είχαν μαθηματικά.

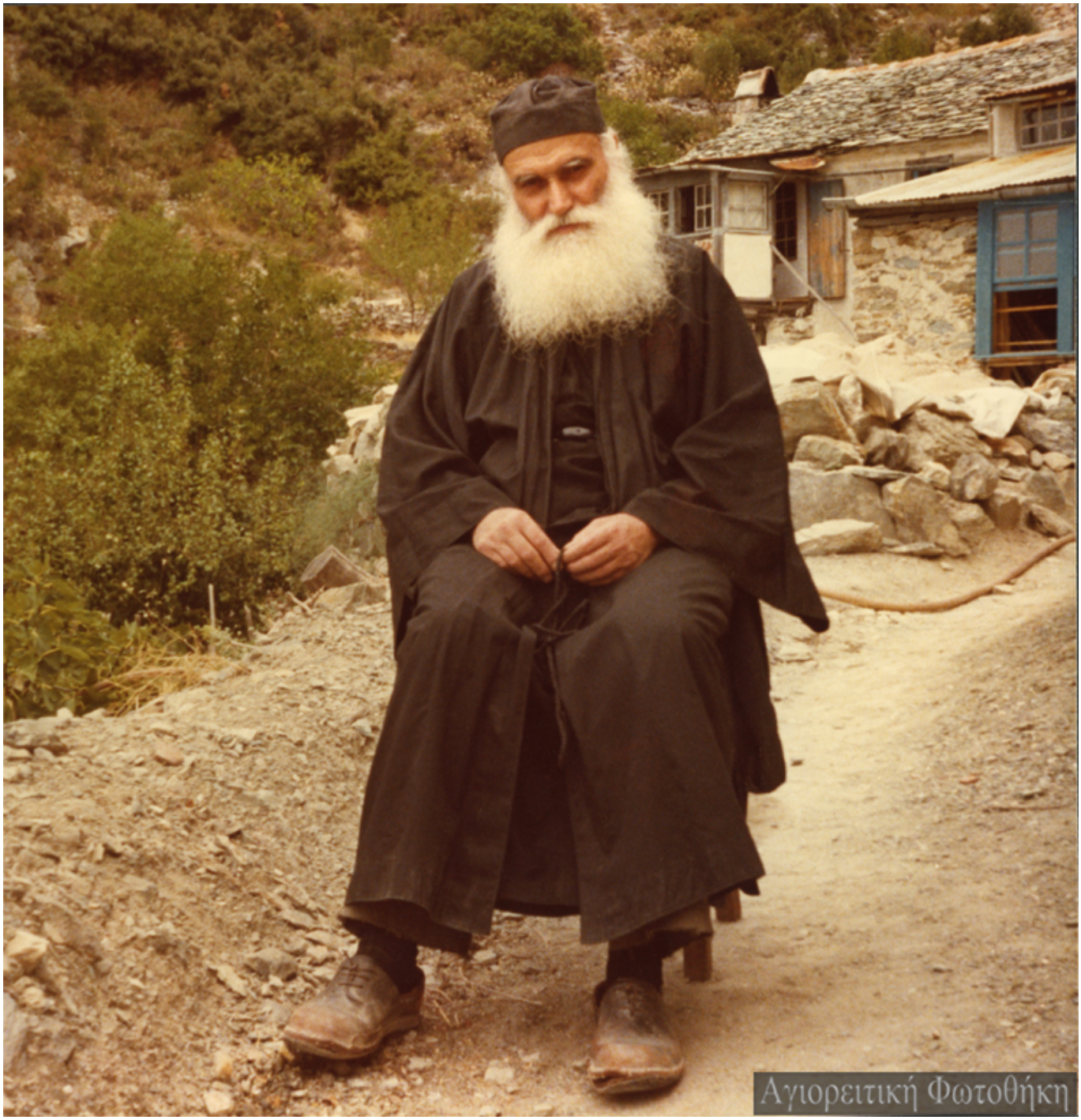

Έλυναν μία άσκηση στην τάξη, στην οποία ο Ευάγγελος συγχύστηκε, θεωρώντας ότι βγάζει ως αποτέλεσμα δεκαδικό αριθμό: «12/4». Ρώτησε, τότε, τον διπλανό

συμμαθητή του, εάν και εκείνος βγάζει δεκαδικό αριθμό. «Όχι, είναι ακέραιος ο αριθμός, δεν είναι δεκαδικός» είπε ο διπλανός του. Βγαίνοντας έξω ο Ευάγγελος, αντιλήφθηκε ότι είχε θολώσει το μυαλό του, διότι, ως γνωστόν, το 12/4 ισούται με 3 (ακέραιος).

Ο παπά Εφραίμ διηγούνταν το εν λόγω περιστατικό της παιδικής ηλικίας του, αποδίδοντας εκείνο το θόλωμα κατά την ώρα της άσκησης, στο γεγονός ότι είχε στεναχωρήσει και παρακούσει τη μητέρα του, πριν φύγει το πρωί για το σχολείο.

Ήθελε, έτσι, να τονίσει τις πρακτικές επιπτώσεις από τη μη πρακτική καλλιέργεια της αρετής της υπακοής και την ακρίβεια που πρέπει να έχει ο άνθρωπος για να μη δυσαρεστεί κανέναν συνάνθρωπο του και πολύ περισσότερο για να μη γίνεται ανυπάκουος προς τους πρεσβυτέρους του και ιδιαιτέρως προς τον Γέροντα-πνευματικό του.

«Εγώ παρήκουσα», έλεγε ο Γέροντας επί του περιστατικού, «γι’ αυτό και δε με ευλόγησε ο Θεός να καταλάβω το λάθος μου».

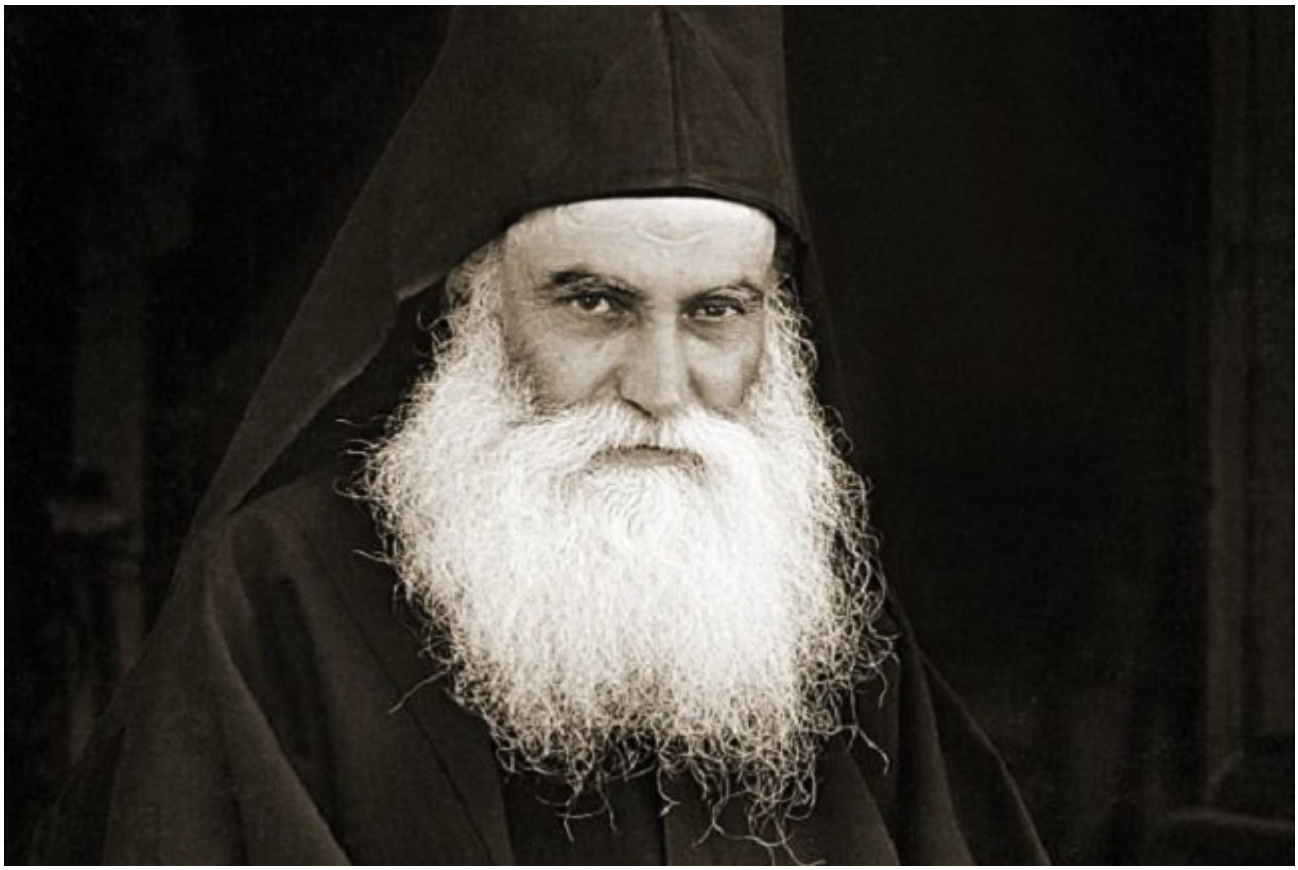

«ΓΙΝΟΥ ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΙΟ, ΚΑΘΟΙΚΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΟΥ»

Για τον παπά Εφραίμ τον Κατουνακιώτη, το στεφάνι του υποτακτικού θεωρούνταν ανώτερο του Μάρτυρος, διότι, ο Μάρτυς μία φορά μαρτύρησε και πήγε στον Παράδεισο, αλλά ο υποτακτικός μαρτυρεί καθημερινώς. Κάθε υπακοή λέγεται και ως ένα μαρτύριο.

«Όλοι μας λέμε υπομονή» έγραφε κάποτε σε περασμένη ηλικία, «αλλά έρχεται ώρα που και αυτή τελειώνει, και τότε πλέον αρχίζει το μαρτύριο το κρυφό, το πικρό δάκρυ, οι καρδιακοί πόνοι, οι καρδιακοί αναστεναγμοί, το καρδιακόν αίμα».

«Είπε ο Γέροντας, είπε ο Θεός!» επαναλάμβανε με έμφαση, έχοντας ο ίδιος χειροπιάσει και απολαύσει τους πνευματικούς καρπούς της υπακοής. «Το στόμα του Γέροντος είναι το στόμα του Χριστού. Σου είπε ο Γέροντας, μη φοβάσαι; Μη φοβάσαι!».

Από κάποια στιγμή και μετά, ο παπά ο Εφραίμ ήταν σε θέση να υπομείνει τα πάνδεινα – αφού, «Γίνου πτυελοδοχεῖο, καθοίκι τοῦ Γέροντά σου», όπως έλεγε χαρακτηριστικά – αρκεί να προσήλκυε τη Χάρι του Θεού δια μέσου της υπακοής του.

Υποστήριζε ο Κατουνακιώτης, ότι, «αν κάνεις διάκριση σε ότι σου λέει ο Γέροντας, δεν είσαι υποτακτικός, είσαι ελεγκτής του Γέροντος». Αν αρχίσει να επιλέγει ο υποτακτικός το τι θα υπακούσει και τι όχι από το στόμα του Γέροντός του, τι σόι καλόγερος είναι αυτός; Τόση αξία αναγνώριζε ο παππούς στην ακριβή, λεπτομερή καλλιέργεια της υπακοής, ώστε την έθετε ως την απόλυτη και στέρεη βάση της μοναχικής πολιτείας, διότι διαφορετικά και χωρίς υπακοή, δεν έχει πλέον ο μοναχός θεμέλιο, ρίζες, οικοδομεί επάνω στην άμμο και άρα γκρεμίζεται από ώρα σε ώρα.

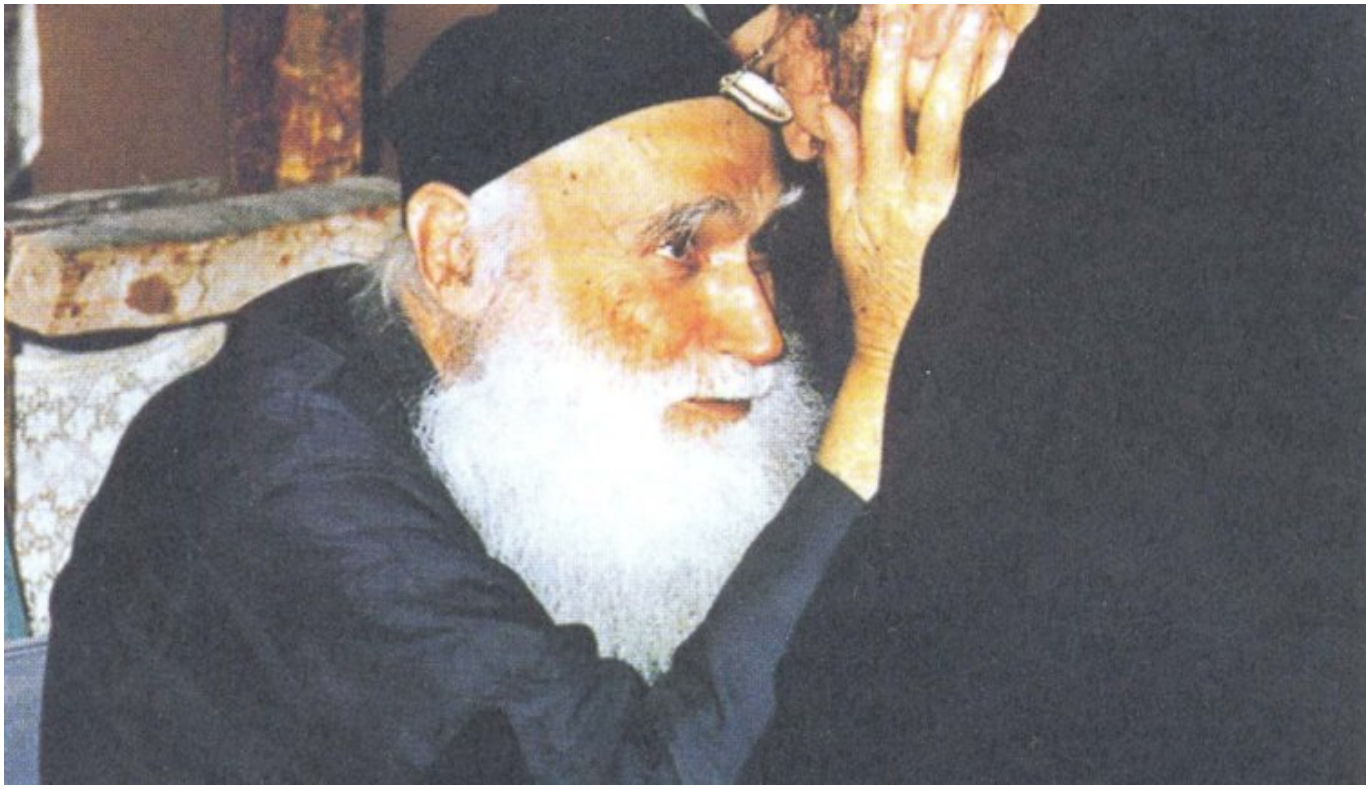

ΥΠΑΚΟΗ – ΠΡΟΣΕΥΧΗ – ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Έλεγε ο παπά Εφραίμ ότι ο σπουδαίος Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής, αν και υπήρξε ένα πρύτανης της νοεράς προσευχής, «καίτοι ήταν των άκρων της ησυχίας», παρότρυνε τους υποτακτικούς του πρωτίστως προς την υπακοή και δευτερευόντως προς τη νοερά προσευχή και την ησυχία. «Από την υπακοή, βγαίνει η προσευχή» συνόψιζε ο παπά Εφραίμ προς τους γύρω του, «από την προσευχή βγαίνει κατόπιν η θεολογία», και έτσι κάπως λαμβάνει χώρα αυτή η σωτήρια συνεπαγωγή για την πρόοδο της ψυχής.

Θέλεις να βρεις προσευχή; Θέλεις όταν προσεύχεσαι να έχεις δάκρυα και Χάρι; Θέλεις να βρεις τον δρόμο της καλογερικής; «Υπακοή!» τόνιζε με έμφαση ο Κατουνακιώτης. «Άμα κάνεις υπακοή, τότες, θα βρεις τον δρόμο που σε οδηγεί στη σωτηρία σου».

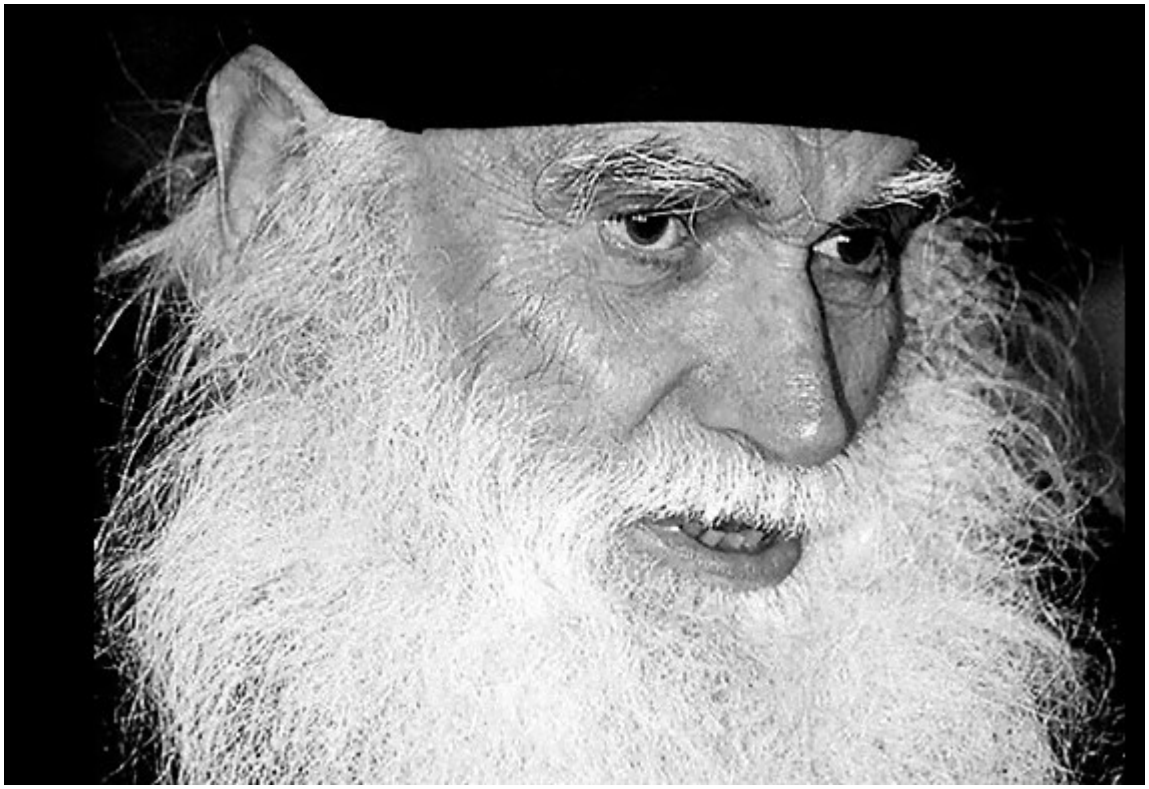

«ΕΜΕΙΝΑ ΞΥΛΟ ΑΠΕΛΕΚΗΤΟ»

Μία φορά, ένας παράδελφος του παπά Εφραίμ ευρίσκονταν μέσα στην κουζίνα, κάνοντας εργόχειρο στις σφραγίδες. Ο παπά Εφραίμ ήταν μέσα στο κελλί του, κάνοντας επίσης το εργόχειρο του, ευρισκόμενος, όμως, παράλληλα, σε προσευχή, «εννοώ χαριτωμένη προσευχή, ώρα Χάριτος», όπως διηγούνταν ο ίδιος. Κάποια στιγμή, τον ειδοποίησε ο παράδελφος του: «Παπά, η φωτιά έσβησε!». Μαγείρευαν και φαγητό, κατά την ίδια ώρα, κι έπρεπε να πάει ο παπά Εφραίμ για να συντηρήσει τη φωτιά με τα καυσόξυλα.

Ο Γέροντας, κατά την ώρα που του ομίλησε ο αδελφός για να πάει στη φωτιά, δεν ήθελε να χάσει τη χαριτώμενη στιγμή της προσευχής, γνωρίζοντας εκ πείρας ότι η Χάρις έρχεται ανύποπτα όταν προσεύχεσαι, κάθεται όσο το θελήσει και φεύγει πάλι ανύποπτα κατά το θέλημα του Θεού. «Μπορεί να σε χαριτώσει και πέντε λεπτά, μπορεί και ώρα» όπως συνήθιζε να λέει. Και έτσι, λοιπόν, επείσθη ο παπά Εφραίμ με τον λογισμό του, ότι, «τώρα, που έχω, τρόπον τινά, τροφή πνευματική, ας μην πάω στη φωτιά, και πηγαίνω αργότερα, όταν δω ότι η Χάρις αρχίζει και συστέλλεται».

«Αυτό ήταν!» παραδέχονταν ο Γέροντας, εξιστορώντας και ετούτο το προσωπικό περιστατικό. Όπως διηγείται ο ίδιος, αυτοστιγμεί με τον παραπάνω λογισμό – της

παρακοής προς τον παράδελφο του – αντί η Χάρις να συντηρηθεί, εξαφανίστηκε!

«Έμεινα ξύλο απελέκητο» έλεγε. Πάει και η Χάρις, πάει και η προσευχή, πάνε όλα. «Λέω, τώρα, τι έκανα; Και την παρακοή κέρδισα και την προσευχή έχασα».

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ: Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης, Έκδοση Ι. Ησυχαστηρίου «Άγιος Εφραίμ» Κατουνάκια Αγίου Όρους

Επιμέλεια: Κώστας Παναγόπουλος – ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”